"मीठे बच्चे– कडाभन्दा कडा बिमारी हो कसैको नाम रूपमा फँस्नु, अन्तर्मुखी बनेर यस बिमारीको जाँच गरेर यसबाट मुक्त बन।"

प्रश्नः– नाम-रूपको बिमारीलाई समाप्त गर्ने युक्ति के हो? यसबाट के-के नोक्सान हुन्छ?

उत्तरः– नाम-रूपको बिमारीलाई समाप्त गर्नको लागि एक बाबासँग सच्चा-सच्चा प्रेम राख। यादको समयमा बुद्धि भड्कन्छ, देहधारीमा जान्छ भने बाबालाई सत्य-सत्य सुनाऊ। सत्य सुनाउनाले बाबाले क्षमा गरिदिनुहुन्छ। सर्जनसँग बिमारी नलुकाऊ। बाबालाई सुनाउनाले सावधान हुँदै जान्छौ। बुद्धि कसैको नाम रूपमा अल्झिएको छ भने बाबासँग बुद्धि जुट्न सक्दैन। उनीहरूले सर्भिसको सट्टा डिससर्भिस गर्छन्। बाबाको निन्दा गराउँछन्। यस्तो निन्दक ठूलो सजायको भागी बन्छ।

ओम् शान्ति। अब बच्चाहरूलाई थाहा छ– हरेकलाई बाबाबाट वर्सा मिल्नु छ। भाइलाई भाइबाट वर्सा मिल्दैन र फेरि भाइ वा बहिनीलाई हरेकको अवस्था थाहा हुँदैन। सबै समाचार बापदादाको पासमा आउँछ। यो व्यवहारमा हुनु पर्छ। हरेकले आफूलाई हेर्नु छ– म कहाँसम्म याद गर्छु? कसैको नाम-रूपमा कहाँसम्म फँसेको छु। म आत्माको वृत्ति कहाँ-कहाँसम्म जान्छ? आत्माले खुद जान्दछ, आफूलाई आत्मा सम्झिनु पर्छ। मेरो वृत्ति एक शिवबाबा तर्फ जान्छ या अरू कसैको नाम-रूप तर्फ जान्छ? जति हुन सक्छ आफूलाई आत्मा सम्झिएर एक बाबालाई याद गर्नु छ र सबै भुल्दै जानु छ। आफ्नो दिलसँग सोध्नु छ– मेरो दिल बाबा सिवाय अरू कहीं भड्किन त भड्किँदैन? कहीं धन्धा आदिमा या घर-गृहस्थ, मित्र-सम्बन्धी आदितर्फ त बुद्धि जाँदैन। अन्तर्मुखी भएर जाँच गर्नु छ। जब यहाँ आएर बस्छौ तब आफ्नो जाँच गर्नु छ। यहाँ कोही न कोही सामुन्ने योगमा बस्छन्, उनीहरू पनि शिवबाबालाई नै याद गर्छन् होला। यस्तो होइन, आफ्नो बच्चाहरूलाई याद गर्छन्। याद त शिवबाबालाई नै गर्नु छ। यहाँ बसेका छौ नै शिवबाबाको यादमा। फेरि चाहे कोही आँखा खोलेर बसून् वा आँखा बन्द गरेर बसून्। यो त बुद्धिले बुझ्ने कुरा हो। आफ्नो दिलसँग सोध्नु पर्छ– बाबाले के सम्झाउनुहुन्छ। हामीलाई त याद गर्नु छ एकको। यहाँ जो बस्नेवाला छन्, उनीहरू त एक शिवबाबाको नै यादमा होलान्। तिमीहरूलाई देख्दैनन् किनकि उनीहरूलाई त कसैको पनि अवस्थाको बारेमा थाहा छैन। हरेकको समाचार बाबाको पासमा आउँछ। उहाँले जान्नुहुन्छ– कुन-कुन बच्चा राम्रो छन्, जसको लाइन क्लियर छ, उनीहरूको अरू कहीं पनि बुद्धियोग जाँदैन। यस्ता पनि हुन्छन् जसको बुद्धियोग जान्छ। फेरि मुरली सुनेपछि परिवर्तन पनि हुँदै जान्छन्। महसुस गर्छन् यो मेरो भूल हो। मेरो दृष्टि-वृत्ति गलत थियो। अब त्यसलाई ठीक गर्नु छ। गलत वृत्तिलाई छोडिदिनु छ। यो बाबाले सम्झाउनुहुन्छ, भाइले भाइलाई सम्झाउन सक्दैन। बाबाले नै देख्नुहुन्छ– यसको वृत्ति-दृष्टि कस्तो छ। बाबालाई नै दिलको हाल सुनाउँछन्। शिवबाबालाई बताउँछन्, दादाले बुझ्दछन्। हर एकले सुनाइएको आधारमा, हेराइको आधारमा बुझ्न सकिन्छ। जबसम्म सुन्दैनन् तबसम्म उनलाई के थाहा कि यसले के गर्छ। चालचलनबाट, सेवाबाट बुझिन्छ– यसमा धेरै देह-अभिमान छ, यसमा कम, यसको चालचलन ठीक छैन। कसै न कसैको नाम-रूपमा फँसिरहन्छ। बाबा सोध्नुहुन्छ, कोही तर्फ बुद्धि जान्छ? कोही साफ बताउँछन्, कोही-कोही फेरि नाम-रूपमा यसरी फँसेका छन् जो बताउँदैनन्। आफ्नै नोक्सान गर्छन्। बाबालाई बताउनाले उनीहरूलाई क्षमा हुन्छ र फेरि अगाडिको लागि पनि सम्हाल गर्नुहुन्छ। धेरै छन् जो आफ्नो वृत्तिको बारेमा सत्य बताउँदैनन्, लाज लाग्छ। जस्तै कसैले उल्टो काम गरे भने सर्जनलाई बताउँदैनन्, तर लुकायो भने बिमारी अझै वृद्धि हुन्छ। यहाँ पनि यस्तै हो। बाबालाई बताउनाले हल्का भइहाल्छ। नत्र भित्र रह्यो भने भारी हुन्छ। बाबालाई सुनाएपछि फेरि दोस्रो पटक यस्तो गरिँदैन। अगाडिको लागि आफूमा खबरदार पनि रहनेछौ। बाँकी बताएनौ भने त्यो वृद्धि भइरहनेछ। बाबा जान्नुहुन्छ यो धेरै सेवाधारी छ, योग्यता कस्तो छ, सेवामा पनि कस्तो छ? कसैसँग अल्झिएको त छैन? हरेकको जन्मपत्रीलाई हेर्नुहुन्छ, फेरि त्यति नै प्रेम गर्नुहुन्छ आकर्षण गर्नुहुन्छ। कोही धेरै राम्रो सेवा गर्छन्। कहिल्यै पनि उनीहरूको बुद्धियोग जाँदैन। हो, पहिले जान्थ्यो, अहिले खबरदार रहन्छ। बताउँछन्, बाबा, अहिले म खबरदार छु। पहिले धेरै भूल गर्दथें। सम्झन्छन्– देह-अभिमानमा आउनाले भूल नै हुन्छ। फेरि त पद भ्रष्ट हुन्छ। हुन त कसैलाई थाहा हुँदैन, तर पद त भ्रष्ट भइ नै हाल्छ। दिलको सफाइ यसमा धेरै चाहिन्छ तब त उच्च पद पाइन्छ। उनीहरूको बुद्धिमा धेरै सफाइ रहन्छ, जसरी यी लक्ष्मी-नारायणको आत्मामा सफाइ रहन्छ नि, तब त उच्च पद पाएका हुन्। कसै-कसैको लागि सम्झिइन्छ– यसको नाम रूपतर्फ वृत्ति छ, देही-अभिमानी भएर रहँदैन, यस कारण पद पनि

कम हुँदै गएको हो। राजादेखि लिएर रङ्कसम्म, नम्बरवार पद त छ नि। यो किन हुन्छ? यसलाई पनि बुझ्नु पर्छ। नम्बरवार त अवश्य बन्छन् नै। कलाहरू कम भइ नै रहन्छन्। जो १६ कला सम्पूर्ण छन् फेरि १४ कलामा आउँछन्। यसरी थोरै-थोरै कम हुँदा-हुँदै कला अवश्य घट्छन्। १४ कला भएता पनि राम्रो हो फेरि वाममार्गमा त विकारी बन्छन्, आयु नै कम भएर जान्छ। फेरि रजो तमोगुणी बन्छन्। कम हुँदा-हुँदै पुरानो हुँदै जान्छ। आत्मा शरीरभन्दा पुरानो हुन्छ। यो सारा ज्ञान अहिले तिमी बच्चाहरूमा छ। कसरी १६ कलादेखि तल उत्रिँदै-उत्रिँदै फेरि मनुष्य बन्छन्। देवताहरूको मत त हुँदैन। बाबाको मत मिल्यो फेरि २१ जन्म मत मिल्ने आवश्यकता नै रहँदैन। यो ईश्वरीय मत तिम्रो २१ जन्म चल्छ फेरि जब रावण राज्य हुन्छ तब तिमीहरूलाई रावणको मत मिल्छ। देखाउँछन् पनि देवताहरू वाममार्गमा जान्छन्। अरू धर्मवालाहरूको यस्तो कुरा हुँदैन। देवता जब वाममार्गमा जान्छन् तब अरू धर्मवाला आउँछन्।

बाबा सम्झाउनुहुन्छ– प्यारा बच्चाहरू! अब तिमीहरू फर्केर जानु छ। यो पुरानो दुनियाँ हो। ड्रामामा यो पनि मेरो पार्ट छ। पुरानो दुनियाँलाई नयाँ बनाउनु, यो पनि तिमीले बुझेका छौ। दुनियाँका मनुष्यले त केही जान्दैनन्। तिमी यति धेरै सम्झाउँछौ फेरि पनि कोही राम्ररी रुचि देखाउँछन्, कोही त फेरि आफ्नै मत दिन्छन्। यी लक्ष्मी-नारायण जब थिए तब पवित्रता, सुख, शान्ति सबै थियो। पवित्रताको नै मुख्य कुरा छ। मनुष्यलाई यो थाहा छैन– सत्ययुगमा देवता पवित्र थिए। उनीहरू त सम्झन्छन्– देवताहरूको पनि बच्चा आदि भएका थिए, तर वहाँ योगबलबाट कसरी पैदा हुन्छ, यो कसैलाई पनि थाहा छैन। भन्छन्– सारा आयु नै पवित्र रहनेछौं त्यसो भए बच्चा आदि कसरी हुन्छन्। उनीहरूलाई सम्झाउनु छ– अहिले पवित्र हुनाले फेरि हामी २१ जन्म पवित्र रहनेछौं। हुन त श्रीमत अनुसार हामी निर्विकारी विश्व स्थापना गरिरहेका छौं। श्रीमत हो नै बाबाको। गायन पनि छ– मनुष्य से देवता... अहिले सबै मनुष्य छन् जो फेरि देवता बन्छन्। अब श्रीमतमा हामी दैवी सरकार स्थापना गरिरहेका छौं। यसमा पवित्रता त धेरै मुख्य छ। आत्मालाई नै पवित्र बन्नु छ। आत्मा नै पत्थरबुद्धि बनेको छ, एकदम स्पष्टसँग बताऊ। बाबाले नै सत्ययुगी दैवी सरकार स्थापना गर्नु भएको थियो, जसलाई स्वर्ग भन्दछन्। मनुष्यलाई देवता बाबाले नै बनाउनु भएको हो। मनुष्य पतित थिए, उनीहरूलाई पतितबाट पावन कसरी बनाउनुभयो? बच्चाहरूलाई भन्नुभयो– म एकलाई याद गर तब तिमी पावन बन्छौ। यो कुरा तिमीले जसलाई सुनाए पनि भित्र लाग्छ। अब पतितबाट पावन कसरी बन्छौ? अवश्य बाबालाई याद गर्नु पर्छ। अरूसँग बुद्धियोग तोडेर एकसँग जोड्नु छ तब नै मनुष्यबाट देवता बन्न सक्नेछौ। यसरी सम्झाउनु पर्छ। तिमीले जो सम्झायौ त्यो ड्रामा अनुसार बिलकुल ठीक थियो। यो त जान्दछौ– फेरि पनि दिन-प्रतिदिन सम्झाउनको लागि प्वाइन्ट मिलिरहन्छ। मूल कुरा हो नै म पतितबाट पावन कसरी बनूँ! बाबा भन्नुहुन्छ– देहका सबै धर्म छोडेर म एकलाई याद गर। यस पुरुषोत्तम संगमयुगलाई पनि तिमी बच्चाहरूले नै जान्दछौ। हामी अहिले ब्राह्मण बनेका छौं, प्रजापिता ब्रह्माका सन्तान। बाबाले हामीलाई पढाउनुहुन्छ। ब्राह्मण बनेविना हामी देवता कसरी बन्ने। यी ब्रह्माले पनि पूरा ८४ जन्म लिन्छन्, फेरि उनलाई नै पहिलो नम्बर लिनु पर्छ। बाबा आएर प्रवेश गर्नुहुन्छ। त्यसैले मूल कुरा हो नै एक– आफूलाई आत्मा सम्झिएर बाबालाई याद गर। देह-अभिमानमा आउँदा कहीं न कहीं अल्झिइरहन्छन्। देही-अभिमानी त सबै बन्न सक्दैनन्। आफ्नो पूरा जाँच गर– म कतै देह-अभिमानमा त आउँदिनँ? मबाट कुनै विकर्म त हुँदैन? बेकाइदाको चलन त हुँदैन? धेरैबाट हुन्छ। उनीहरू अन्त्यमा धेरै सजायका भागी बन्छन्। हुन त अहिले कर्मातीत अवस्था भएको छैन। कर्मातीत अवस्था हुनेहरूको सबै दुःख टाढा भएर जान्छ। सजायबाट छुट्छन्। ख्याल गरिन्छ– नम्बरवार राजाहरू बन्छन्। अवश्य कसैको कम पुरुषार्थ रहन्छ, जसकारण सजाय खानु पर्छ। आत्माले नै गर्भ जेलमा सजाय भोग्छ। आत्मा जब गर्भमा हुन्छ तब भन्छ– मलाई बाहिर निकाल्नुहोस् फेरि म पाप कर्म गर्दिनँ। आत्माले नै सजाय खान्छ। आत्माले नै कर्म विकर्म गर्छ। यो शरीर कुनै कामको छैन। त्यसैले मुख्य कुरा– आफूलाई आत्मा सम्झिनु पर्छ। जसमा सम्झिनु पर्छ सबै कुरा आत्माले गर्छ। अहिले तिमी सबै आत्माहरूलाई वापस जानु छ तब नै यो ज्ञान मिल्छ। फेरि कहिल्यै यो ज्ञान मिल्नेछैन। आत्म-अभिमानीले सबैलाई भाइ-भाइ नै देख्नेछन्। शरीरको कुरा रहँदैन। आत्मा बनेपछि फेरि शरीरमा लगाव रहँदैन त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ– यो धेरै उच्च स्टेज हो। भाइ-बहिनीमा अल्झिए भने धेरै नोक्सान (डिससर्भिस) गर्छन्। आत्म-अभिमानी भव, यसमा नै मेहनत छ। पढाइमा पनि विषय हुन्छन्। सम्झन्छन्, म यसमा फेल हुनेछु। फेल हुने भएकाले फेरि अरू विषयमा पनि कमजोर बन्छन्। अहिले तिम्रो आत्मा बुद्धियोग बलको कारण सुनको वर्तन बन्दै जान्छ। योग छैन भने ज्ञान पनि कम, त्यो तागत रहँदैन। योगको धार हुँदैन, यो हो ड्रामाको निश्चितता। बाबा सम्झनुहुन्छ, बच्चाहरूलाई आफ्नो अवस्था कति बढाउनु पर्छ। देख्नु छ– म आत्माले सारा

दिनमा कुनै पनि बेकाइदाको काम त गर्दिनँ? कुनै पनि यस्तो बानी छ भने तत्काल छोडिदिनु पर्छ। तर मायाले फेरि पनि दोस्रो-तेस्रो दिन भूल गराइदिन्छ। यस्ता सूक्ष्म कुरा चलिरहन्छन्, यो हो सबै गुप्त ज्ञान। मनुष्यले के जानून्। तिमी बताउँछौ– हामी आफ्नै खर्चले आफ्नो लागि सबै कुरा गर्छौं। अरूका खर्चले कसरी बनाउने, त्यसैले बाबा सदैव भन्नुहुन्छ– माग्नुभन्दा मर्नु भलो। सहज मिल्यो भने दूध बराबर, माग्यौ भने पानी। कसैबाट मागेर लिन्छौ भने त्यस लाचारीले काशी कलवट खाएर दिन्छन्, त्यसैले त्यो पानी हुन्छ। खिच्यौ भने रगत बराबर.... कसैले धेरै हैरान गर्छन्, कर्जा लिँदा त्यो रगतसमान हुन्छ। कर्जा लिने कुनै यस्तो अवश्यकता छैन। दान दिएर फेरि फर्काएर लियो, त्यसमा पनि हरिश्चन्द्रको उदाहरण छ। यस्तो पनि नगर। हिस्सा राखिदेऊ, जो तिमीलाई पनि काममा आओस्। बच्चाहरूले पुरुषार्थ यति गर्नु छ जो अन्त्यमा बाबाको याद होस् अरू स्वदर्शन चक्र पनि याद रहोस्, तब प्राण तनबाट निस्कनेछ। तबमात्रै चक्रवर्ती राजा बन्न सक्नेछौ। यस्तो होइन, अन्त्यमा याद गर्न सक्नेछौ, त्यतिखेर यस्तो अवस्था हुन्छ। होइन, अहिलेदेखि पुरुषार्थ गर्दा-गर्दै त्यस अवस्थालाई अन्त्यसम्ममा ठीक बनाउनु छ। यस्तो नहोस्– अन्त्यमा वृत्ति कहीं अरू तर्फ जाओस्। याद गर्नाले नै पाप काटिदै जान्छ।

तिमी बच्चाहरू जान्दछौ– पवित्रताको कुरामा नै मेहनत छ। पढाइमा यति मेहनत छैन। यसमा बच्चाहरूको ध्यान राम्रो चाहिन्छ। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ– दिनहुँ आफूसँग सोध– मैले कुनै बेकाइदाको काम त गरिनँ? नाम-रूपमा त फँसिन? कसैलाई देखेर लट्टू त बनिनँ? कर्मेन्द्रियहरूद्वारा कुनै बेकाइदाको काम त गरिनँ? पुरानो पतित शरीरसँग बिलकुल प्रेम हुनुहुँदैन। त्यो पनि देह-अभिमान हुन्छ। अनासक्त भएर रहनु पर्छ। सच्चा प्यार एकसँग, बाँकी सबैसँग अनासक्त प्यार। हुन त बच्चाहरू नै भए पनि आसक्ति नहोस्। जान्दछौ– यो जे जति देख्छौ सबै खत्तम भएर जान्छ। त्यसो भएपछि तिनीहरूबाट सारा प्यार निस्किएर जान्छ। एकमा नै प्यार रहोस्, बाँकी नाममात्र, अनासक्त। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः–

१) आफ्नो वृत्तिलाई धेरै शुद्ध, पवित्र बनाउनु छ। कुनै पनि बेकाइदाको उल्टो काम गर्नु हुँदैन। धेरै-धेरै खबरदार रहनु छ। बुद्धि कहीं पनि अल्झाउनु छैन।

२) सच्चा प्यार एक बाबामा राख्नु छ, बाँकी सबैबाट अनासक्त, नाम मात्र प्यार होस्। आत्म-अभिमानी अवस्था यस्तो बनाउनु छ, जसबाट शरीरमा पनि लगाव नरहोस्।

वरदानः– कर्मबन्धनलाई सेवाको बन्धनमा परिवर्तन गरेर सबैबाट न्यारा, परमात्म प्रियभव

परमात्म प्रिय ब्राह्मण जीवनको आधार हो तर त्यो तब प्राप्त हुन्छ जब न्यारा बन्छौ। यदि प्रवृत्तिमा रहन्छौ भने पनि सेवाको लागि रहन्छौ। कहिल्यै पनि यौं नसम्झ– हिसाब-किताब छ, कर्मबन्धन छ... तर सेवा हो। सेवाको बन्धनमा बाँधिएपछि कर्मबन्धन समाप्त भएर जान्छ। सेवाभाव छैन भने कर्मबन्धनले खिच्छ। जहाँ कर्मबन्धन छ, त्यहाँ दु:खको लहर हुन्छ। सेवाको बन्धनमा खुशी हुन्छ त्यसैले कर्मबन्धनलाई सेवाको बन्धनमा परिवर्तन गरेर न्यारा प्यारा रह्यौ भने परमात्म प्रिय बन्ने छौ।

स्लोगनः– श्रेष्ठ आत्मा ऊ नै हो, जसले स्व-स्थितिद्वारा हर परिस्थितिलाई पार गर्छ।